

JESENSKO POTEKANJE PO ŠKOTSKI

gradovi, jezera, destilarne, golf

Vsak avtodomar potuje drugače. Tokratno potovanje smo si zamislili kot potovanje in dopustovanje hkrati. Zato smo potovali ležerno, potnemu planu pa nekatera mesta dodajali ali odvezemali. Vedeli smo, da bo potovanje na ta način dražje. In tudi nato smo bili pripravljeni. Milo smo se priporočali najvišjemu, da bi imeli lepo vreme. In tudi imeli smo ga. V celem mesecu takorekoč niti kaplje dežja. Proti koncu potovanja so dnevi postajali krajši in noči daljše. To nam ni bilo preveč všeč. Če bi me kdo vprašal, kaj je Škotska, bi mu sedaj, ko je vse za nami, vedela povedati, da je to predvsem lepa narava, ne glede na to, ali si ob morju ali v notranjosti, veliko lepih jezer, gradov, veliko golfskih igrišč. In tudi malih starinskih vasic s hišami iz kamna ali belo ometenimi, ponekod za goli zgodovinski spomin še s slamnatimi strehami, kot one na otoku Skaye, pa mest s svojimi starimi jedri, kjer se je odvijala zgodovina tega naroda. Vse to dopolnjujejo Škoti sami, ki so bili do nas vseskozi in povsod zelo prijazni. Ker smo potovali septembra smo bili osamelci in le tu in tam smo zasledili kakšen avtodom iz Nemčije ali Francije. A prijaznost domačinov nam ni dovoljevala, da bi se počutili samotne. Pot smo načrtovali več mesecev, kar je bilo v deževnem poletju, kot je bilo letošnje, zanimivo opravilo. Potovali smo, kot ponavadi trije, midva in naš hišni ljubljencek kokeršpanjel Mick. Moja naloga je bila poiskati zanimiva mesta, gradove ali na kratko kraje, ki jih bomo obiskali, pripraviti zalogo živil, ki jo bomo vzeli s seboj in razmisliti, o oblačilih, ki jih bomo gori na severu v mesecu dni, kolikor naj bi potovanje trajalo, rabili. Voznikova naloga je bila mnogo težja, saj je poleg okvirnega načrta poteka potovanja, pripravil seznam kampov in postajališč, ter označil tiste, ki so bili cenovno in nasploh za nas primerni. Vrhunec celotnega dogodka pa naj bi bil obisk tekmovanja v golfu, takoimenovanega Ryderjevega čupa, ki je tekmovanje med ameriško in evropsko golfsko ekipo na vsaki dve leti in izmenično t. j. enkrat v Evropi drugič v Ameriki. Tokrat je potekalo v Gleneagles-u. Pa naj poskušam, pomankljivemu spominu navkljub, opisati tokratno pot.

Trauma nemških avtocest

Prvi dan, v nedeljo 7. septembra, smo potovali po že velikokrat prevoženi avtoceti, ki pelje skozi predor Ljubelj po Avstriji, nato po Nemčiji navzgor nekako do Muenchna, kjer od tu zavije proti Nuerembergu in pelje dalje mimo Frankfurta, Koelna vse do belgijske meje in po Belgiji mimo Liega, Brüsselsa in Ghenta do francoske meje, da bi nas pripeljala v Calais – pristaniško mesto ob Rokavskem prelivu. Skozi Avstrijo je promet potekal lepo, tu in tam smo bili deležni megle a hitro smo napredovali. V Nemčiji pa se je začela trauma cestnih omejitev in raznoraznih zapor, kar je ustvarjalo kolone neizmernih velikosti, ki nam sprva niti niso parale živcev, potem pa vedno bolj. Tako smo ob spuščanju mraka na zemljo pripeljali nekje nad Frankfurtom in se ustavili na velikem postajališču (autohofu) izven avtoceste, mirnem in primernem za nočitev. Drugo jutro smo pot nadaljevali v gosti megli, ki se je okoli poznega dopoldneva dvignila, da bi naredila prostor soncu, in to nas je potem grelo vseskozi do Calaisa. Prispeli smo v poletni vročini, parkirali na postajališču za avtodome ob obali (Aire D'Accueil pour Camping-cars, 7 evrov/noč). To postajališče je ponavadi zelo zasedeno, tako da pozno popoldne težko dobite prostor. Pa nič ne de, saj je ob kanalu v samem mestu še eno za isto ceno a seveda ne s pogledom na morje, na nepregledno peščeno plažo s slikovitimi belimi lesenimi počitniškimi hišicami za ležanike in na drugi strani zaliva na angleško mestoce Dover ter njegove znamenite visoke, bleščeče bele pečine. Na hitro smo se preoblekli in pogoltnili hrano, da bi šli na par kilometrov dolg sprehod po plaži. Morje smaragdne barve je v svojem ritmu valovanja prijetno

pomirjevalno delovalo na naša utrujena telesa. Pa smo kljub temu še pred koncem dneva obiskali center mesta. Tu stoji temno roza obarvana v severni gotiki grajena mestna hiša, pred katero so postavljeni Rodenovi Kalejski meščani med preobilico cvetja, ki ga nisem videla nikjer tako raznovrstnega po barvi in obliki. Pa kljub temu ni delovalo kičasto. Malo naprej je pisalo, da je Calais mesto cvetja. Naj pripišem, da smo tu bili pred kakimi štirimi leti. Takrat je bila podoba mesta popolnoma drugačna. Bilo je zanemarjeno, umazano in ne prav varno. Napredek je očiten. Zgodaj smo polegli, da bi se zarana s prvim trajektom družbe P&O prepeljali na Otok. Vozovnico smo kupili pred meseci preko interneta (80 €). Pa ni šlo vse tako gladko, kot smo načrtovali.

Calais, dolg pomol s svetilnikom

Nadutost francoskih carinikov, ki ne ločijo Slovenije od Slovaške

Vstali smo ob štirih zjutraj v temo torkovega jutra, kajti vedeli smo, da moramo zaradi pregleda ob vstopu na trajekt priti precej prej. In res bili smo med prvimi, ki so prišli pred obličje francoskih uslužbencev na meji. Uradnica, ki nam je pregledovala dokumente se je začela mrščiti in takoj sem zaslutila, da bodo zopet neke nevšečnosti zaradi psa. In so res bile. Namreč prejšnji dan smo v potni list našega psa skrbno vpisali datum, da je prejel tablete Dehimel (proti zajedavcem) in žal spregledali, da od zaužitja mora preteči 24 ur. Ker pa smo potovali zgodaj zjutraj nam je zmanjkala ura od teh 24tih. Šli smo do nazornika, da bi ga prepričali, da je vse bilo urejeno pravilno. Ta ni hotel slišati naših argumentov in nam je med pogovorom zabrusil, da če veterinarji na Slovaškem ne vedo itd. Nato sem mu rekla, da smo mi iz Slovenije. In ko je odgovoril, da je to “the same” sem bila resnično pred tem, da ga zviznem diretissimo v njegov naduti francoski fris. Pa ker smo bili se ve kakšna stranka, smo se obrnili in odpeljali nazaj v mesto Calais direktno pred ordinacijo veterinarja, katerega naslov so nam dali in tu čakali do odprtja ordinacije ob osmih, da bi zadevo uredili. Med čakanjem, in da bi nam čas hitreje tekel, smo si pripravili kosilo in ga shranili za pozneje. Po opravljenih formalnostih pri francoskem veterinarju in ob pomoči našega iz Ljubljane, smo se s pridobljenim potrdilom okoli

devetih zopet vrnil na terminal in tokrat prestali vse preglede, ter si šele na trajektu pošteno oddahnili. Med sicer lepo vožnjo smo debatirali o tem, kako sta Slovenija in Slovaška za njih "the same", da nismo bili edini, ki smo imeli težave s psom, in tudi o tem, da medtem, ko nas tako pregledujejo zaradi naših ljubljencev jim prebегne zelo veliko ubežnikov, ki se okoli terminala skrivajo in čakajo na ugodno priliko. Približali smo se Dovru in njegovim visokim belim pečinam obsijanim v soncu. Iz trajekta smo pospešili za tovornjakom pred nami, zavili na levo stran cestišča, tako kot on in bilo je dovolj, da se je voznik hitro prilagodil vožnji po levi.

"On the road again", tokrat po levi

Še prvo krožišče, ko smo na glas šteli izhod iz njega v kontro in vožnja po desni je bila za mesec dni pozabljena. Zapeljali smo na cesto A2 in nato kmalu na obvoznico Londona M25, ter nato iz nje na M1. Vožnja je bila mirna, pokrajina lepa in mi smo se odločili, da se čim bolj približamo škotski meji. Tako smo vozili do mraka in se v zadnjem hipu odločili, da bomo prenočili v angleškem mestecu Alnwick, ki nam je bilo najbližje. V seznamu kampov, smo zasledili kamp "The Shepherds Rest". V bistvu je to nekaj zelo majhnega (prostora za okoli vsega 6 avtodomov). Česar podobnega, kar bi nosilo ime kamp, še nisem videla (lesena kabina s straniščem in druga s tuš kabino ipd), a z izpustom za vodo in kemičnim WCjem. Pa lepo urejena angleška travica in veliko rož. Za eno noč in potrebni počitka nismo komplicirali, čeravno nam ni bilo vseeno, da smo ga preplačali (20 £ ,brez računa!).

Mistično okolje Rosslyn Chapel

Drugo jutro smo se peš napotili v mestece, ki nas je že ob prihodu pritegnilo s svojimi lepimi ulicami in živahnostjo na njih. Ugotovili smo, da je pravi mali srednjeveški dragulj, vse hiše obnovljene v prvotnem slogu, poznano po velikem gradu z obzidjem, kakor po lepih in negovanih vrtovih. Po ogledu smo se odpravili na pot proti le nekaj kilometrov oddaljeni škotski meji. V velikem navdušenju, da smo pravzaprav prišli na začetek našega potovanja, smo se ustavili pred mejo, ki jo označujeta le obcestna tabla z dobrodoščico v angleškem in škotskem jeziku ter škotska zastava modra z belim križem počez. Malce smo poslikali in odbrzeli prvemu škotskemu mestu naproti. To je bila vasica z znamenito Rosslyn Chapel. Katerikoli vožnja sem prebrala, je v njem bilo zapisano, da se ta znameniti

kraj mora ogledati. Res je lepa in skrbno restavrirana (piše, da je tudi princ Charles pridodal nekaj gotovine za lepo majhno okrepčevalnico ob njej). V njeni notranjosti, kjer verjetno nisi nikoli sam, ker je zelo obiskana, pa veje nek posebno skrivnostno mistični štimung obsijan od raznobarnih okenskih vitražev a la St. Chapel v Parizu. Tisti, ki so brali Da Vincijevo šifro, po kateri je bil posnet film prav tu, bodo vedeli bolj od mene za vajenski steber in pd.(Vstopnina 9£).

Rosslyn Chapel, zunanost

Tik ob njej je brezplačno parkirišče in v neposredni bližini lep kamp do katerega sem prišla čisto slučajno, ko sem peljala našega Mickija na sprehod. Ograjen z živo mejo in poln zajčkov, ki so se veselo sončili. Naš pes je takoj naredil red med njimi, da so se kot blisk poskrili. Na parkirišču sredi te prijetne narave smo si pripravili kosilo in po njem odpeljali mimo Edimburga, katerega ogled smo načrtovali ob povratku potovanja. Ogromen most prečka zaliv morja in tu se začne FIFE ali po mojem nekaj takega kot Cinque Terre v Italiji. Približno pet vasic ena za drugo tik ob morju lepih in zanimivih za ogled. Ob ozki cesti nobenega postajališča, ne parkirišča za take škatle, kot je naša. Razočarani smo prevozili pot in nadaljevali proti svetovno poznanemu St. Andrews. Nad njim je prijeten izredno velik kamp (St. Andrews Holyday Park, Kinkell Braes, 18 £), ki je bil naslednjih dva dni tudi naše domovanje.

Rosslyn Chapel, notranjost

Njegovo veličanstvo golf is pridihom kraljevskega gossipa

St. Andrews je lepo zgodovinsko mesto, o katerem napišem le tri podatke: njegov nastanek sega v 4. stoletje, ko je grški menih Regulus sem prinesel kosti sv. Adrewsa; tu je najstarejša Univerza v UK (nastala 1410-11) poleg Oxforda in Cambridgea in tu je rojstni kraj golfa. Začetki igranja segajo v leto 1457, prvi golfski klub ustanovljen 1754 Royal Ancient Golf Club. Golf je igrala tudi škotska grofica Mary in njen sin Jameson VI, ki ga je populariziral v Angliji. V začetki 20. stol. je mesto postalo Meka za golfiste.

Dober poldrugi km smo morali prehoditi po urejeni a strmi potki navzdol do obale in že smo zakoračili v mesto. Mesto je en sam velik park. Ulice starinskih hiš grajenih iz kamna so majhne, prijetne, polne živahne mladine, oblečene v zanimive šolske uniforme. Ogledali smo si igrišče Old Course, se poslikali na znamenitem mostičku kupili nekaj lepih stvari za naše otroke in se utrujeni zvalili v usnjene sedeže slikovitega puba. B. je težil, da hoče pivo in si je dal postreči z nekaj vrstami za pokušino, (sumim ga, da je izkoristil gostoljubnost, da bi ga čim več konzumiral). Jaz sem sklenila, da bom povsod pila angleški /tu škotski čaj. Vse nas je drago stalo pa tudi poživilo in nam dalo nov zagon v ogledovanju mesta. Jaz sem vstrajala, da hočem videti univerzo oz. tisti njen del, kjer sta študirala in se spoznala Kate in William. Nekaj tako zamaknjega očem javnosti še v svojem življenju nisem videla. Verjetno namenoma narejeno zaradi varnosti princa. Smo pa pri Madras collegeu malo naprej v parku naleteli na orkester študentov (dude, bobni, piščali), ki so se vadili korakati ob igranju škotske himne. Ob povratku v kamp so nas prehitevali mnogi mladi tekači in skupine študentov so proučevale obalo, ki je bila zaradi plime zamaknjena v morje vsaj 12 m. Ladjice so v malem pristanišču žalostno samevale v blatu. Zanimanje so nam pritegnile lepe klopi enakih dimenzij a različnega dizajna, na katerih so male kovinske ploščice nosile napis, na katerem je pisalo, da je ta klop postavljena v spomin na preminulega

tega in tega. Tudi nekaj novega za nas. Ko smo zapuščali St. Andrews še nismo vedeli, da je to bilo na vsej naši poti najbolj urejeno mesto.

St. Andrews

Ruševine stolne cerkve iz 12. stoletja

Na mostičku 18.luknje Old Coursa

Dundee, Grad Blair Atholl

Dundee je mesto ob reki Firth of Tay. V začetku 20. stol. je imelo največ mionarjev v Evropi. Bilo je poznano po ladjedelništvu in še bolj po treh "J"-jih juta, journalism, jam. Menda je tukajšnja gospa Janet Keillor v 18.stol. prva skuhala marmelado. Popularnemu liku iz stripa "Desperate Dan", ki je dnevno izhajal v časopisu so celo postavili spomenik. Na Dundee, s City Sq. Nato je mesto v času velike krize propadlo. Po letu 1990 se je mesto pričelo nanovo oživljati.

Dundee, pingvini v spomin na osvajanje Antarktike.

Parkirali smo pred nakupovalnim centrom v središču mrkega mesta, ki je vse razkopano in v fazi obnavljanja. Sprehodili smo se do osrednjega trga. Dobili smo občutek, da prebivalci niso v najboljši materialni kondiciji. Nekako na hitro smo si ogledali Discovery point ob obali, kjer je postavljena na ogled ladja Discovery, ki je bila tu, v Dundeeju, zgrajena. Nekaj let je, po slavnih potovanjih 1901-4 in 1929, ko je vihravo odkrivala Antarktiko pod vodstvom posadke kapitana R.F. Scotta, zanemarjena in od vseh zapuščena propadala na londonskem doku. 1986 so jo na novo obnovili in jo sem pripeljali, da sedaj vsa lepa stoji na ogled in buri avanturistično domišljijo mimoidičih. Oskrbeli smo se z novo zalogo hrane, kar v trgovini Marks & Spencer. Nakupili smo tri vrste marmelade, da jo poskusimo. Res je bila odlična. In ko smo jo hoteli kupiti nekaj za domov, jo začuda, nikjer nismo našli enake. Zapeljali smo naprej v Highland med travnato gorovje Grampian, ki je del nacionalnega parka Cairngorms. V sotočju rek Tilt in Garry leži vasica Blair Atholl, ki ima le par hiš, železniško postajo, velik kamp, grad Blair in golfsko igrišče, nekaj km dlje je tudi destilarna.

Dundee, ladja Discovery

Parkirali smo v kampu (Atholl Estate Blair Castle Caravan Park, 25 £) in se odločili, da ostanemu tu vsaj dva dni. Takoj smo šli na ogled. Pristop do gradu vodi skozi veličasten drevored lip obdan pa je z negovanim parkom v katerem najdete med drugim drevjem tudi velike tise pripeljane iz Oregona, ZDA. Lastnik gradu sicer živi v Južni Afriki in ga obišče le enkrat letno. Grad je zelo obiskan in vstopnina ni majhna 6,40 £. Možnosti za preživljanje prostega časa je zelo veliko. Srečavali smo mnoge pohodnike, kolesarje, jezdece, saj je vreme bilo sončno in toplo. Midva sva šla do golfskega igrišča (9 lukenj okoli 20 £ po osebi) in tu, po igri, med prijaznimi ljudmi in v lepem spokojnem okolju popila nekaj osvežujočega. Pot smo nadaljevali proti gradu Balmoral, ki je prav blizu. Zelo nestrpno sem ga pričakovala. Zmotila naju je nenavadna tišina in prazno parkirišče ob njem. Do vhoda v grad sva prišla peš. Razočarana sva ugotovila, da je kraljica v gradu in da obiski niso dovoljeni. Pot sva nadaljevala po lokalnih cestah in prišla do vasi Aboyne, kjer nas je ustavila množica vozil in ljudi na cesti. Ugotovila sva, da poteka parada škotskih orkestrrov, ki so defilirali in istočasno vsi igrali eno samo melodijo – njihovo himno. Vsi so bili oblečeni v kilte različnih klanov. Meni so bili najbolj všeč tisti iz Blair Altholla, opazili smo tudi skupino študentov iz St. Andrews, ki smo jo pred dnevi videli kako je vadila korakanje in igranje.

Blair Castle

Pogled na igrišče

Parada orkestrov

Po ogledu smo nadaljevali po slikoviti planoti Highland. Pašniki so bili polni ovac. V nadaljevanju je

pašnike zamenjalo vijolično cvetoče vresje. Povzpeli smo se in pripeljali mimo njihovega edinega smučarskega središča. Prišli smo v vas Braemar ob reki Dee. Ta starinska vasica je predvsem svoje ime ponesla v svet po igrah (Highlands Games Gathering), ki se na prostem v naravnem anfiteatru odvijajo vsako prvo soboto septembra vse od 18. stol. naprej. Udeležujejo se jih člani kraljeve družine in včasih pride tudi kraljica sama, saj je njihova potpornica. Mi smo žal igre zamudili. Vas je bila polna radovednih turistov. Parkirišče je sredi vasi takoj ob cesti. Mi smo se skozi sprehodili in pot nadaljevali. Ob poti nam je bil grad Crathes. Zavili smo proti njemu. Seveda smo zgrešili glavni vhod in zaradi ozke ceste nismo mogli obrniti, pa smo pot nadaljevali po hosti in čez čas zagledali lep grad Crathes obdan z negovanim parkom. Zaprt! Odpeljali smo naprej proti kampu (Deeside Holiday Park, 20 £), ob reki Dee in ki je le nekaj deset kilometrov izven Aberdeena. Je lepo urejen. 20 minut hoje nas loči od vasi Peterculter, kjer je postajališče lokalnih avtobusov (cena 2,5 £). Ti pogosto peljejo v mesto. Že v mraku si pripravimo večerjo in kar zgodaj ležemo, da bi zarana šli na ogled mesta.

Aberdeen: Yes or No: to je zdaj referendum

To staro obmorsko mesto med sotočjema rek Don in Dee je bilo nekoč eno najpomembnejših evropskih severnih pristanišč, saj so skozenj vstopali v Evropo: koža, krzno čaj pa tudi opij izstopali pa: tekstil, volna, ribe (predvsem kiti). Sedaj je mesto dobilo na veljavi po nafti, ki so jo odkrili tu v Severnem morju 1970 in slovi tudi po največjem civilnem helioportu. Kjer je tu veliko vetra je raj za surfarje. Najstarejši del je Castlegate, kjer je junak Rober de Bruce premagal Angleže. Gradu ni več ostal pa je password "Bon Accord" podobno kot "No pasaran". Velik spomenik junaku stoji na Broad Streetu in tokrat – v času referendumu je na ščitu bil prilepljen znak YES (ZA odcepitev).

Aberdeen, referendumsko dogajanje na ulicah

Aberdeen, grajen v sivem granitu

Primerjajo ga z Londonom in Edinburgom, le da je grajen v sivem granitu, ki se ob sončnem dnevu prelepo svetlika ob sivem je pa mesto nekoliko mračno . Primerjajo ga tudi z Oxfordom in Cambridgeom saj je njihov King's College ustanovljen 1495. Zanimivo, da so vse pomembnosti kot npr. Maritime Museum, Art Galery, Marischal College and Museum itd na ogled brezplačno. Hoja (pribl. 2 km) do avtobusne postaje nas ni motila. Svež podeželski zrak je prijal, ni bilo mrzlo in mi smo se dogovarjali, kje bomo v mestu izstopili in te fore istočasno pa nabirali robide, ki so bile povsod. Zelo velike in sladke. Pripeljal je avtobus-doudecker, mi smo se seveda plasirali v prvo vrstvo zgoraj, ter se kraljevsko pripeljali do Union Streeta, glavne ulice. Nekje na njeni sredi, blizu centra, smo izstopili in ogled mesta se je pričel. Ni bilo sonca, vsaj zjutraj ne in nič se ni bleščalo, torej vse je bilo malo bolj sivo. Globalizacija je naredila svoje. Po vseh mestih enake trgovine in trgovski centri še večjih razsežnosti, kot pri nas, tako da smo se morali pošteno potruditi, da bi našli pristni škotski pub. Živahnost je mestu dajalo dogajanje na ulicah saj so priprave na referendum o odcepitvi bile na višku. Val nas je potegnil za sabo in že smo si pripenjali značke YES, srečavali tiste druge z značkami NO in po pravici povedano sem se kar malo bala, da se bomo znašli v vrtincu prerivanja med yes in no. A od tega ni bilo nič. Ali je škotski temperament zatajil ali pa je bilo še prezgodaj. Po celodnevem ogledovanju znamenitosti smo se utrujeni vrnili v kamp. Komaj sem čakala novi dan, da se zapeljemo v prelepo pokrajino, ki smo se ji bili izneverili. Prvo smo zavili v nekaj deset km oddaljeni grad Fraser. Od zunaj lep a zopet zaprt. Za njih je že nastopil wintertime – zimski čas in so žal nekatere gradove pozaprl. Prav nič podobno francoskim gradovom ob Loari.

Pa nič. Gremo k destilarnam. Te pa zagotovo obratujejo ne glede na letni čas. Prva je bila na vrsti Glenlivet.

Vozili smo dolgo, po lepi samotni planoti polni vresja in prispeli do vasice Glenlivet ob robu katere je bila enakoimenovana destilarna. Pred njo osrednje velik parking. Nekaj domačih vozil in tuja le dva,

mi in neki Francoz. Ogledi destilarn so bili povsod vrhunsko organizirani, nekje plačljivi, drugod ne, a povsod podobni, kar je razumljivo. Po ogledu smo kar na parkingu skuhalo kosilo in pot nadaljevali v živahno vas Duffton v destilarno Glenfiddich. Ta je bila še bolj obiskana, kot prva. Ima ogromen parking s sanitarijami in prišli smo na misel, ki smo jo nekje v nekem potopisu prebrali, da bi kar tu prespali. Niso dovolili. Še danes smo jim hvaležni zato, saj smo, ker se je že večerilo, na zemljevidu poiskali najbližji kamp. Od bližnje vasi je bil oddaljen kakšnih 20 minut hoje.

Po ozki, na momente gozdni cesti, smo pripeljali v ta manjši podeželski kamp (Aberlour Gardens, Caravan & Camping park, 21,30 £), ki je bil skoraj poln zaradi

karavane francoskih avtodomarjev. Prijazna lastnica nam je pokazala na enega od zadnjih prostorov. Kar v recepciji je bilo mogoče kupiti lokalne pridelke kot n. pr. med, pecivo. Še isti večer smo se sprehodili do začetka vasi. Zaspali smo na čudovitem zraku, ob ptičjem petju in se zbudili v kričeče

tiho jutro. Ko sem zjutraj pogledala naokrog sem ugotovila, da je francoska karavana že zarana odpeljala naprej. Po zajtrku smo se še mi odpravili v Glen Grant Destilery v vasici Rothes. Ta je sedaj v rokah italjanskega Campari-ja. Vendar lastnik ni tu nič spremenil le dodal eno ali dve reklami svoje pijače.

Od tu smo nadaljevali v najstarejšo destilarno z imenom, ki smo ga narobe brali, to je v destilarno

Strathisla v mestu Keith. Izgovori se "strafajla". Je ena najstarejših. Tu proizvajajo tudi poznani Chivas Regal. Tudi tu smo po ogledu kar na parkirišču skuhalo kosilo.

Strathisla Distillery

Dan je bil sončen in vroč, tako da smo se odločili za pot k Severnemu morju. Po pravici povedano po vseh teh opojnih dišavah viskija smo si zaželeli potopit kakšno žogico v luknjo in to na links igrišču. Izbrane destinacije nismo imeli, pa nam je na zemljevidu v oko padlo mesto z imenom Lossiemouth, ob katerem imenu sta bili narisani celo dve modri zastavici (igrišče za golf) in šotorček (kamp). Ta tazadnji malce izven mesta. Pa smo se pošteno ušteli, saj je bil kamp (Silver Sand, 18 £) vsaj 20km oddaljen od mesta, igrišče pa ne tako zelo blizu in še zelo drago. Malce se nam je povetil nos, toda ko smo se sprehodili po njem in dvignili na nižji peščeni nasip, smo zagledali modro vodo Severnega morja. Veliki in penasti valovi so prihajali in zopet odhajali po veliki peščeni plaži. Ta se je širila na levo do mogočnega svetilnika in na desno vse do mesta. Veliko tekačev smo srečavali. Nad nami je sijalo toplo sonce, morje je šumelo, na modro nebo je vsaketoliko priletelo vojaško letalo in z značilnim ostrim zvokom podčrtalo to lepoto. Neponovljivo lepo. Razpoloženje je bilo nadgrajeno, ko sem pri ogledu kampa v ugotovila, da v sanitarnem vozlišču. nonstop igra čudovita divja glasba moje mladosti, kopalnice s tuši in celo z banjami plus TV zasloni. Česa takega pa še ne. Kamp je bil obljuden s starejšimi gosti, ki so sedeli v svojih plastičnih hišicah različnih velikosti in zavzeto brali. Nihče nas ni hotel opaziti. Mi se vedno prilagodimo okolju a tokrat smo se vseskozi čudili, zakaj sedijo notri ob taki lepoti narave. Drugo jutro smo nadaljevali do nekaj km oddaljene obmorske vasi Hopeman, kjer je links lokalno klubsko golfsko igrišče. Brez težav smo se prijaviili za igro. Odigrali

smo 9 lukenj za primerno ceno med zelo prijaznimi golfisti, ki so nam velikokrat pokazali smer lukenj po igrišču. Celo vpisali smo se v knjigo gostov. Še sedaj mi ni jasno, zakaj nisva spila vsaj "a cup of tea" v prijaznem lokalčku ob igrišču. Vem da se ponavljam, ampak kar je res je res; tudi tu smo namreč kar na licu mesta skuhalo kosilo in po njem odpeljali Invernessu nasproti. Planirali smo ogled zelo poznane Nairn-a, a se nam ni dalo pokvariti razpoloženja z urbanostjo, ki jo je globalizacija napravila nezanimivo oz. vse je nekako že videno. Radi smo namreč potovali po pokrajini po njenih zelo stranskih cestah in jo občudovali, saj se tu vse: gore, soteske, jezera, morska obala, redki gozdovi, močvirja porasla z vresjem, menjava v ravno pravem zaporedju. Vedno nanovo očarani bi se težko odločili, kje je lepše. Po travnatih pobočjih se pasejo ovce. Teh je veliko in tudi katera zaide na cesto. Ko se ji približaš se ne da motiti in stojično nadaljuje svojo pot nazaj k pašniku. So pa črnoglave in črnonoge zelo rejene in lepih velikih mirnih oči. Ko te tako molčeča spogledljivo pogleda, ti kar postane malo nerodno.

Hello Dolly

Inverness, Loch Ness

Tako smo pripeljali v mesto Inverness skozi Eastgate, kjer dominira prevelik nakupovalni center. Nabavili smo hrano in odpeljali skoraj v sam center, saj je ob njegovem robu približno pol ure hoje mali mestni kamp (Bught Caravan & Camp Site, 20 £). Vodita ga starejša prijazna zakonca, ki nam povesta kako se najhitreje pride v center. Ali prečkati reko Ness in po njeni levi strani skozi Bellfield park ali po njeni desni obali reke po neprometni ulici. Inverness je osrednje veliko mesto. V zgodovini je igralo veliko vlogo, saj je bilo nekaj časa prestolnica Highlanda. Nad samim mestom v centru se dviguje mogočna rjavordeča citadela z gradom, ki je tudi sedaj "v uporabi". Tu so sodišče za manjše prestopnike in razne druge pisarne. Na dvorišču gradu stoji velikanski spomenik heroini Flori McDonald, rojeni na otoku Skye, ki je preoblečena v služkinjo pomagala princu Charlesu Edvardu Stuartu, da je čez Hebride pobegnil v Francijo. Pripisujem, da smo opazili, ko smo hodili po malih ulicah centra zelo lepe trgovine. Tu se lahko kupijo značilni škotski kilti v dizajnu različnih klanov in vse kar sodi zraven, pa usnjeni izdelki (čevlji, torbe, posebno pa nahrbtniki) in čudovite pletenine narejene na otokih Orkney ali Shetland. Vse kvaliteno in izjemno drago. V Invernessu smo ostali dva dni. To je bila najvišja točka Škotske do katere smo načrtovali priti. Od tu smo nadaljevali pot navzdol ob velikem jezeru Loch Ness. Zjutraj nas je žal presenetila megla, da nismo videli veliko. Za trenutek smo zavili s ceste, da bi si ogledali znane ruševine Urquhart gradu, a sta skoraj istočasno pripeljala dva avtobusa japonskih turistov. Množica in predraga vstopnina nas je odvrnila, da bi se gradu približali. Za spomin smo naredili par fotografij in se odločili, da gremo na otok Skye, ki je del Zahodnih Hebridov. Danes Skye povezuje s kopnim velik most. Do njega smo pripeljali po dolini Glen Shiel. Tu so se v preteklosti odvijale mnoge bitke. Malo naprej ob enem izmed jezer stoji idiličen grad Eilean Donan Castle, ki je na skoraj vsaki drugi škotski razglednici. Ustavili smo na parkirišču ob gradu in uspeli narediti nekaj prav lepih fotografij.

Inverness, osrednja ulica

Inverness castle in ruševine Urquhart castla ob Loch Nessu

Eilean Donan Castle

Otok Skye, destilarna Talisker

Nadaljevali smo po otoku vse do zahodnoležeče vasice Uig. Otok je bolj planotast kot gorat. Najvišje se povzpne do približno 1000 m. Peljali smo skoraj do vrha njegovega zahodnega dela, kjer leži slikoviti zaliv z mestecem Uig, katerega prve temelje so postavili vikingi, ki so prišli sem iz Norveške. Hiše so kot bela gnezda sredi rjavkaste pokrajine. Sicer mirno vodo zaliva Atlantika vsake toliko razburkajo prihajajoči ali odhajajoči trajekti, ki vozijo na otoke Zahodnih Hebridov. Prav na koncu zaliva ob obali je majhen kamp (Uig Campsite, 15 £) s parkiriščem za avtodome, ob njem pa šotorišče. Pred večer je bilo vse zasedeno, saj so se sem pripeljali kolesarji, ki smo jih srečavali vzdolž celotne poti po otoku. Sprehodili smo se do pristanišča. Trgovina s spominki je vredna, da stopite vanjo. Poleg spominkov prodajajo doma narejene dobrote plus dve vrsti piva, ki ga prav tu delajo. Med sprehajanjem smo opazili, da je vse naokrog polno velikih zrelih robid, zato smo vzeli posodo in v manj kot pol ure je bila zvrhano polna. Okolje me je vsrkalo vase in tu bi živela. Naslednje jutro sem se zgodaj zbudila in do pol splezala skozi naše strešno okno, da bi v tej severni mirni in tihi pokrajini, v kateri je bil edini zvok petje ptic, opazovala rojevanje novega dne. Najprej so se v daljavi prikazali v rdečkasti sončni zarji najbolj oddaljeni majhni otočki, nato zelo visoke pečine obale desno in levo pokrite z zeleno travo in le tu in tam bela pika – hiša.

Uig, miren, skoraj otožen

Uig, pogled na visoke pečine ob morju

Ko pa se je dokončno zdanilo smo odpeljali v destilarno Talisker. Po nekaj kilometrih vožnje smo zavili z glavne ceste na precej ozko cesto in po njej vse do edine destilarne na otoku. V naši skupini so bili turisti različnih narodnosti a po degustaciji po ogledu, smo bili vsi enakega mnenja: "Ta viski je res nekaj posebnega". Pot smo nadaljevali čez most naprej po kopnem.

Fort Augustus, Fort William, Grad Inverary

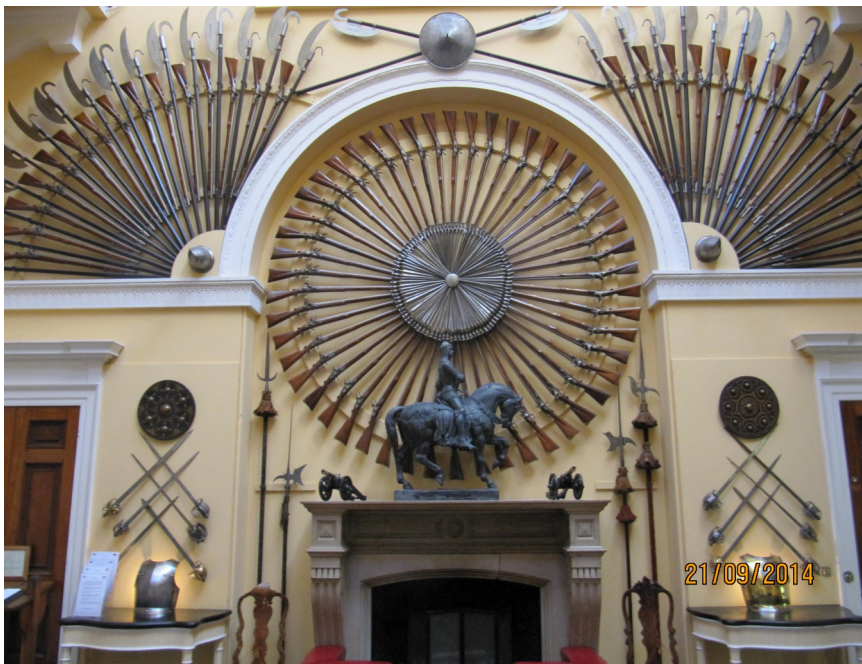
Prispeli smo v Fort Augustus. To turistično mesto leži ob Kaledonskem prekopu in ob jezeru Loch Ness. Opazovali smo zanimivo dvigovanje bark med zapornicami. Kanal, zgrajen v 19. stol. omogoči barkam najkrajšo pot iz Atlantskega oceana do Severnega morja. Podobne zapornice so tudi blizu Fort Williama in jim pravijo Neptunove stopnice. Skozi mesto vodi tudi romarska pot. Veliko prijaznih lokalov in trgovinic stoji ob vodni poti.

Pot smo nadaljevali v Fort William. Ime je obljubljalo veliko, a razen pogleda na Ben Nevis atraktivno in najvišjo goro v vsej Škotski in Angliji, tu ni bilo za nas ničesar takega, kar bi nas v velikem a hladnem kampu (Lochy Caravan & Camping Park, 19£) zadržalo dlje od prespane noči.

Fort Augustus, prekop

Drugo jutro smo pot nadaljevali k gradu, ki sem ga poznala po nadaljevanki Dawton Abbey gradu Inverary. Peljali smo med mogočnimi hribi po slikovitih dolinah nacionalnega parka pokrajin Ben Nevis, Glen Coe, do pokrajine Argil. Tu je zelo popularno pohodništvo in mnogi so se po lepem sončnem vremenu odpravili na izlet. Grad stoji ob istoimeni vasici, še iz georgijanskih časov. V ozkih ulicah grobo ometanih belo obarvanih hiš se zazdi, kot da si v nekem drugem času. Odprt je skozi vse leto in tokrat je bilo tu veliko turistov. Grad obdaja velik park in lep rožnat vrt. Na ogled je pritličje in prvo nadstropje saj tu v višjem nadstropju, živi lastnik - duke tapata. Vstopnina za seniorje 9 £ po osebi. Ogledali smo si notranjost. Vse sobe opremljene z originalnim pohištvom so ponujale na ogled veliko različnih predmetov od zbirk porcelana, orožja in podobno. Parkirišče ob gradu je veliko in lepo urejeno.

Inverary Castle

Loch Ness v megli

Loch Lomond, Luss

Pot smo nadaljevali po zelo prometni cesti do gorovja Trossachs k najlepšemu in največjemu jezeru Loch Lomond. Parkirali v kampu (The Camping and Caravanning Club, 23,5£) ob njegovi obali v vasi Luss. Dostop do kampa je precej skrit, tako da smo sprva pripeljali do hotelskega kompleksa. A so nam prijazni ljudje pomagali, da smo lahko na zelo ozkem dvorišču obrnili in se napotili v pravo smer. Na recepciji in tudi skoraj v vseh kampih smo se morali identificirati s CCI (CCS) kartico, drugače nas ne bi sprejeli medse. (Zgleda, da je varnost poostrena. Nikjer nismo opazili, da bi kdo spal izven določenega področja oz. "na divje". Mogoče zaradi končane sezone.) Tu smo ostali dva dni. Vas Luss je zelo stara. Vse hiše grajene iz kamna so obnovljene. po prvotni, značilni arhitekturi časa v katerem je nastala. Sredi vasi stoji stara cerkev, ki pa po naše ni nepomembna. Za njo je namreč travnik. Na njem so v velikem krogu postavljena galerija slik na prostem. Na slikah so romarski kraji iz celega sveta. Poleg pa drobna drevesca posajena v zahvalo za zdravje itd. En dan smo prijetno križarili po jezeru in med manjšimi štirimi otoki (Inchmurrin, Inchgalbraith, Inchfadu, Inchcailloch). Na tistem z najdišči iz bronaste dobe je bila tudi kraljica Marija Stuart pa sv. Mirren. Po njem ima otok ime Inchmurrin. Vseskozi smo pogrešali trgovino z živili ali vsaj mali pub. Nič od tega, le en hotelski kompleks. Ob obali jezera smo posedali in mimo plavajoče račke so dodobra parale živce našemu psu. Zapustili smo gorato območje Trossarchov in nadaljevali pot v Stirling.

Luss , vasica in Loch Lomond (poleti gneča, v jeseni osama)

Stirling, Callander, Scone Palace

Mogočen grad - utrdba Stirling se z vulkanske skale ponosno dviguje nad ravnino, kot nekakšen

Stirling

stražar. V njegovi bližini so skozi stoletja potekali boji med vedno znova popadljivimi Angleži, ki so silili na sever in branilci Škoti, ki jim to niso dovolili. Veliko krvavih bitk se je tu bilo. Ena takih je potekala na Old Stirling Bridgeu 1297. Angleži so bili poraženi. V čast velikemu junaku Williamu Wallace-u so zgradili mogočni spomenik ob robu mesta. Ob vznožju spomenika je veliko parkirišče s trgovino s spominki in majhno okrepčevalnico. Tu smo ob prihodu parkirali in se z mestnim avtobusom (1,5 £) odpravili na ogled starega mestnega jedra, tja do samega gradu navzgor. Mestno jedro je lepo ohranjeno, izredno prijetno in zanimivo za ogled. Vrnili smo se na parkirišče. Od tu do spomenika pelje strma pešpot. Pravtako pelje minibus za 8 oseb, ki nas je hitro brezplačno pripeljal do spomenika velikih razsežnosti. V notranjost nismo zašli, saj nas je pritegnila panorama Stirlinga s Trossarchi v daljavi. Zaželeli smo si golfa, zato smo se nekako na hitro odločili za mestece Callander le nekaj kilometrov stran. Poiskali smo mesto v kampu (Gard Caravan Camp, 25,50 £) ga rezervirali za eno noč z možnostjo podaljšanja. Nismo vedeli, da je to področje poleti izjemno obiskano in da tu vlada velika gneča. Sedaj smo bili le mi in še nekaj domačinov. Vzeli smo palice za golf in se odpravili igrati. Kot povsod, so tudi tu bili prijazni z nami, podarili so nam nekaj golfskih revij in pogovarjali smo se o bližajočem Ryderjevem capu. Pozneje smo po ogledu mesteca izvedeli še marsikaj o tu v bližini rojenemu Robu Royu, ki je postal nekakšna legenda in njegova robinhoodovska dejanja so navdihnili W. Scotta, da mu je dal mesto v svojih zgodovinskih romanih, ter ga tako napravil nesmrtnega. Po dveh dneh smo zapeljali na ogled palače Scone ("Scone Palace,, 5,70 £ po osebi) iz 16. stoletja. Tu so 400 let kronali škotske kralje na Kamnu usode (Stone of Destiny). Bil je vsakdanji nosilec škotske

suverenosti. Sedaj je tu le njegova replika, kajti 1296 ga je ukradel Edvard I. Angleški, angleški kralj. Kar nekaj časa je bil postavljen v St. Paul Cathedrale v Londonu. Na njem so namreč potem bili kronani angleški kralji vse do leta 1996, ko so ga vrnili na Škotsko v Edinburški grad. In tu stoji še danes .

Scone palace

Notranjost palače je raskošno opremljena. Obkroža jo lepi park s sprehajališčem. V nekem njegovem kotu lahko zaidete v prastaro pokopališče tu nekoč živčih. Pred parkom v neposredni bližini pa je ograjen prostor z značilnim dolgodlakim škotskim govedom. Ta je pritegnil poglede mnogih obiskovalcev, posebno otrok.

Scone Palace, sedim na repliki "Stone of Destiny"

Perth

Odpeljali smo se v kamp (Noah's Ark Caravan Farm, 22 £), ki leži na enem od gričev primestnega dela mesta Perth. Kamp je bil nabito poln avtodomarjev in drugih. Takoj nam je bilo jasno, da so to bodoči gledalci in navijači Ryderjevega cupa v Gleneaglu. Vse ceste so bile daleč okrog prizorišča zaprte, da se mu nihče nepovabljen ni mogel približati. Mi smo imeli vstopnico, drago in pridobljeno s težko muko, le za en dan, za sobotno dogajanje. Odločili smo se za Perth zaradi njegove bližine prizorišču in možnosti ogleda prvega dne tekme na velikem ekranu v mestu. V center mesta smo se zapeljali z bližnjega postajališča mestnega prometa (3,40 £ super drago!). Perth si bom zapomnila po tem, da nas je tu kljub sijočemu soncu malo zeblo, Nenehno je pihal neprijeten mrzel veter , ki prihaja iz Severnega morja po reki Tay. Mesto je bilo nekoč prestolnica in nekaj kraljevskega je še vedno čutiti v lepih , ohranjenih gregorijanskih hišah, posebno na Tay Streetu ob obali reke. Tu je tudi z lepimi oboki most iz enakega obdobja - Smeaton Bridge. Drugače je v mestu bilo vse v znamenju golfa, celo poulični minigolf za najmlajše. Vse izložbe lepo aranžirane, tako da smo lahko sledili zgodovini golfa skozi oblačila, palice in vse ostalo, kar zraven sodi. Išoč pub, da bi se malo pogreli smo zašli iz glavne v ozko ulico in se ustavili v pubu "Old Ship Inn", katerega notranjost nas je prijetno presenetila saj so dovršen del zavzemale knjižne police s knjigami in lepo postavljenimi mizami z udobnimi stoli, kot bi bili v nekakšni dnevni sobi. Pogledala sem na steno in prebrala to pesmico:

*" I must go down to the seas again,
To the lonely seas and the sky,
And all I ask is a tall ship,
And a star to steer her by."*

Ta pesmica na steni in speštan posušen glavinec (ki je simbol dežele), odtrgan nekje na polju, sta moja ljuba spominka na to potovanje.

Perth

Že hodimo po gasi naprej in pridemo pred pročelje mogočne dvorane. Na eni od sten v nekakšnem zatrepu, je postavljen veliki ekran. Stoli z mizicami so tudi že postavljeni in jutri bomo tu gledali prvi dan tekme. Ponoči smo težko zaspali. Imeli smo občutek, da nas bo veter, ki je zunaj zavijal odpihal s hriba, na katerem je stal kamp. Veter ni pojenjal a mi smo kljub temu odšli v mesto in gledali začetek tekme. Mnogi so se nam pridružili.

Lačni in prezebli smo se vrnili z avtobusom mestnega prometa nazaj v kamp, kjer je veter neusmiljeno pihal. Sonce je še naprej sijalo a je bilo preveč zoprno hoditi okoli, raje smo pripravili vse potrebno za jutrišnji dan, ki smo ga komaj pričakali.

So to bodoči "Roryji"? Kdo ve?

Ryder Cup, Gleneagle

Naslednje jutro smo zelo zgodaj vstali. V temo. Odpeljali smo do kraja, kjer nam je bilo določeno. Parkirišče št. 5, ki k tekmovališča pripelje z vzhodne strani, je bilo nekoč letališče s katerega so med drugo svetovno vojno letala poletavala nad nemška mesta in jih bombardirala. Sedaj je opuščeno, poraslo s travo. Pristop ni bil enostaven, a pogled na množico avtomobilov in avtobusov je bil vznemirljiv in že nam je poskočil že itak visok pritisk. Parkirali smo na določenem kraju za avtodome, pa potem hajd na osebni pregled in nato v dvonadstropne avtobuse, ki so postrani čakali na nas in hrzali, kot veliki rdeči konji. Še 20 minut vožnje po ozkih imenujmo to cestah in mi, ki smo, se razume, se prigrébli do sedežev čisto zgoraj, smo opazovali, kako so veje dreves tolkle po šipah. A naš voznik je hrabro vozil z nezmanjšano hitrostjo naprej. Prišli smo in seveda, še danes ne vem kako, zamudili prvi flite na prvi luknji. Zdrenali smo se po balkansko med 30tisočo množico kričavih navijačev vseh starosti in narodnosti. Val nas je zagrabil in že se navijaško deremo tudi mi. Jutro v tej dolini je bilo mrzlo, zarja je že bila dodobra na obzorju, štimung je bil tapravi. In tako smo kot romarji hodili vse do 18 luknje, ko smo z božjo milostjo našli še dve mesti na preobljudeni veliki tribuni. Vse to, da bi videli en face našega ljubljénčka Roryja pa Iana in vse ostale, kako patajo in z zmago zaključujejo igro. Vsi naši seveda niso zmagali, a smo jim bili v trenutku vse oprostili, saj so se tekme vrstile ena za drugo in mi smo v našo zmago brezprizivno verjeli. In že se je dan nagibal h popoldnemu, ko je telo zahtevalo svoje. Pojedli smo fish and chips a la Jamie Oliver, ki je bil tu glavni pripravljalec jedi. 10 £ po porciji ni mala stvar a tudi Jamie-jeva ekipa nam ne pripravlja obroke vsak dan, Bilo pa je slastno pripravljeno in k temu dodano pivo nas je spet postavilo na noge.

Nekaj nepozabnih trenutkov s tekmovanja:

Rory in Ian “v naletu” za ameriškima tekmovalcema

Pomirjujoča lepota igrišča

Ko se je igralec pripravljaj na udarec je tu vladala, kljub velikanski množici gledalcev "mrtva" tišina

Razpoložena navijačica in avtorica zapisa Anja B.

Po odigrani luknji na odgedalcev pohojeni travi zadovoljni evropski-slovenski navijač Brane B.,

Edinburgu naproti

Proti večeru smo ponovili pot k parkirišču in nato peljali proti Edinburgu. V dveh urah in še pred temo, smo računali, bomo v nam poznanem kampu. Tu smo bili pred leti. Vožnja je bila ugodna. Žal se je izkazalo, da je bil kamp zaseden. Priporočali so nam le 20 milj oddaljen kamp, v katerega so sporočili, da pridemo. Peljali smo se po nesimpatičnih mestih vse do kampa (Drummohr Caravan Park, 22 £) in prispeli pred zapiranjem. Povečerjali, prespali in zjutraj odpeljali naprej do Leeka, mesteca v Stratforshiru. Prespali v kampu (Camping and Caravaning Club Cite, 32 £). Tu smo se srečali s sorodniki iz bližnjega Stoke-on-Trenta in naslednje jutro zarana odpeljali naprej, predvsem da bi se izognili gneči na avtocesti M6. Gneča je bila, posebno na londonski obvoznici. Pripeljali smo se v Dover, kjer nismo nikjer našli primerne parkirišča, zato smo se takoj in zelo utrujeni, vkrcali na trajekt (karta 170 €) nadaljevali potovanje v Calais. Karto za trajekt smo preplačali. Ker nismo poznali dneva povratka in smo jo kupili "na licu mesta". V Calaisu smo zopet parkirali na postajališču ob obali, pripravili smo si večerjo, in sledil je še en hiter sprehod do centra mesta dveh zelo utrujenih ljudi. Kupili smo nekaj tipično francoskega živeža z obvezno bageto in se odpravili nazaj. Noč smo prespali kot ubiti. Drugo jutro zarana pa povsem osveženi zapeljali po naši celini po mirnih a dragih francoskih avtocestah, nato nadaljevali po nemških, ki so nam s svojimi zastoji trgali živce, vse do plačaljivega postajališča izven avtoceste ("Hotel Rasthof Seligweiler Parkschein, " 10 €) spali mirno in varno. Drugo jutro in cel dan smo vozili proti domu in se varno vrnili vanj.

To je bilo eno od najlepših in dosedaj definitivno najdaljših naših potovanj.

Priloga: ***Podatki – koordinate krajev***

Rosslin Chapel	55.855278, -3.160278
Deeside Camp - Aberdeen	57.091140, -2.240080
Castle Fraser	57°12'11.47" N 2°27'38.66" W
Blair Castle Caravan Park	56°46'01.42" N 3°50'44.22" W
Braemar PP	57°00'22.96" N 3°23'52.87" W
Glenlivet Distillery	57.343239, -3.339161
Glenfiddich Distillery	57.454828, -3.128697
Glen Grant Detilery	57°31'49.45" N 3°12'39.00" W
Strathisla Distillery	57°32'49.72" N 2°57'14.58" W
Inverness Bught Car Park	57.464000, -4.238000
Uig Bay Campsite C	57.585610, -6.379520
Talisker Destilery	57.302506, -6.356111
Lochy CC - Fort William	56.840730, -5.075100
Luss - Loch Lomond	56.104520, -4.639590
Wallace Memorial, Stirling	56.140750, -3.919320
Noahs Ark CC - Perth	56.397100, -3.490260